

gjælde i Almindelighed, saa holder det ikke Stik, thi Tienden regnes med der, hvor der i Valgloven er Tale om Valgbarhed paa Grund af Indtægternes Størrelse. Desuden maa jeg gjøre opmærksom paa, at der oprindelig kun var een Tiende, men at der nu findes tre Tien-der, og at Præstetiende kun er $\frac{1}{3}$ af det hele Antal; det har viist sig, at Staten ved den Maade, hvorpaa den har handlet med Konge- og Kirketienden gjennem saa mange Aar og saa mange Slægter, ikke har erkjendt Tienden for Andet end Statens Eiendom. Den samme ærede Rigsdagsmand vilde ved Siden af Af-gjørelsen med Hensyn til Vønningen ogsaa have en Bestemmelse om Præsternes Afstedigelse; han udtalte sig ikke videre i den Retning, men jeg skal dog sige ham, at hvis han stiller et Forslag i saa Henseende, der gaar ud paa, at Præsterne kunne afstediges, naar Menighederne ikke synes om dem, da skal jeg meget gjerne og vlieblikkelig stemme for det. Den ærede Rigsdagsmand holdt dernæst en Prædiken for os, som vi jo ere saa vant til at høre fra ham; jeg skal gjøre ham opmærksom paa, at det Duffe, han udtalte, at man ved Forhandlingerne her i Salen ikke vilde komme til at bruge slige Udtryk, kan jeg ogsaa gjøre til mit; jeg er aldrig kommet med saadanne Udtryk, førend jeg har været nødt dertil paa Grund af det, der var anført af Mænd her i Salen, der havde en anden Mening end jeg. Jeg havde viist heller ikke idag kommet til at udtale noget af det, som den ærede Rigsdagsmand formodentlig sigtede til, naar det ikke var, fordi jeg maatte besvare en Indvending fra den ærede Cultusminister, der gik ud paa, at det, at Præsten fik sine Indtægter fra selve Menigheden, bevirkede et godt Forhold. Jeg kunde ikke mod-sige denne Bemærkning paa anden Maade end ved at vise, at det i mange Tilfælde bevirkede det Modsatte af et godt Forhold; at jeg skulde undlade at bruge de Beviser og Grunde, der staae til min Raadighed, naar Mænd her i Salen, der ere af en anden Mening end jeg, fremsatte deres, vilde dog være for meget for langt af den ærede Rigsdagsmand. Jeg troer ikke, at han vilde gjøre det i mit Sted, og jeg er heller ikke tilfunds at ville gjøre det; jeg skal love ganske bestemt, at jeg ikke skal komme

ind paa disse Spørgsmaal, uden at der er fuldghblig Anledning for mig til at gjøre det; men er det Tilfældet, saa maa han finde sig i, at jeg gjør det. Naar det er uheldigt, at slige Forhandlinger fremkalde Stridigheder og andet Saadant, da er det jo for at forebygge dette i Fremtiden, at vi ønske at faae dette Forslag vedtaget, og naar den ærede Rigsdagsmand vil hjælpe os dermed, saa befrier han os fra i Fremtiden at komme tilbage til slige uheldige Discussioner. Dette er, troer jeg, hvad jeg paa dette Trin af Sagen kunde have at bemærke. Til Slutning skal jeg gjentage, at jeg med Hensyn til Forslagets Redaction erkjender, at den ikke er heldig, og at jeg, hvad enten Underændringsforslaget vedtages eller ikke, vil stræbe i Forening med de andre Forslagsstillere at faae Paragraphen i en heldigere Form redigeret til tredie Behandling.

**Kirke- og Underviisningsminis-
ten:** Jeg maa beklage, at jeg ikke kunde have den Fornøjelse at overvære hele Forhandlingen i Formiddags, da jeg derved bliver sat ud af Stand til at give et Svar paa den Maade, som jeg kunde ønske; jeg maa saaledes væsentlig henholde mig til de Ytringer, som ere faldne iaften. Jeg maa da bemærke, at den ærede Ordfører vistnok har et aldeles særegent Begreb om Sværmeri og det Sværmeriske, naar han kan see noget Sværmeri deri, at man ikke stemmer for en Nedsættelse af Lønnen for den omhandlede Embedsmænd i Geheimarchivet. Jeg troer, at Thingets Medlemmer, uden Frygt for at blive ansete for Sværmere, kunne holde paa det, som er foreslaaet af min ærede Formand i Ministeriet med Hensyn til Registratørens Løn, nemlig at den skal begynde, ikke med 1,200 Rd., som af Udvalget foreslaaet, men med 1,400 Rd. aarlig. Jeg troer overhovedet ikke, at man vil være tilbøjelig til at tillægge det ærede Thing Sværmeri, og heller ikke, at det paa nogenjomhelst Maade vil ud-sætte sig for at blive misforstaaet ved at stemme mod denne Nedsættelse. — Der er et Par Spørgsmaal med Hensyn til Loven i dens Heel-hed, som jeg maa gjøre opmærksom paa. Der staaer i Lovens § 1 som en ganske almindelig Bestemmelse uden nogenjomhelst Indskræn-